

El somriure de la revolució

written by Agustí Barrera | 30 de març de 2017

D'un temps ençà ha aparegut el concepte de "La revolució dels somriures", tinc coneguts, i fins i tot algun amic, partidaris d'aquesta actitud, que jo situo propera a gent de l'àmbit del "bon rotllo", que van amb bicicleta per la vorera, dels consumidors compulsius de sushi, i dels que volen creure que és possible la divisió de poders en la nostra societat.

Que la revolució somrigui, que es pugui fer una revolució amb el somriure als llavis, a part del respectable component poètic, em sembla una idea totalment postmoderna, immersa, mai tan ben dit, en la noció de societat líquida del filòsof polonès Zygmunt Bauman (1925-2017), alguns membres del seu mateix ram han criticat el concepte per la seva indefinició ideològica, feblesa intel·lectual, relativisme i elements d'irracionalisme, però, malgrat tot, ha esdevingut la moda de part de la societat quan, de fet, segons la meua humil opinió, no és altra cosa que l'expressió d'aquest "pensiero debole" postmodern, que tant ha contribuït a embolicar la troca dificultant l'anàlisi objectiva de la realitat concreta, a desviar l'atenció dels problemes fonamentals i fixar-se en els secundaris, amb la corresponent pèrdua de temps, energies i desorientació ideològica que això comporta.

Sembla que amb el desús del mot "revolució" i la seva pràctica, llevat de les "revolucions de colors", organitzades per la CIA, s'ha perdut el sentit real del concepte segons l'explica la història, és a dir, una transformació radical de l'economia, la política, les relacions interpersonals, com a resultat dels canvis en la infraestructura i superestructura social. La Revolució Francesa (1789), resultat de la caiguda de l'Antic Règim i de la presa del poder polític per part de la burgesia, que esdevé classe revolucionària, junt amb la Revolució Bolxevic (1917), que va destruir la teocràcia tsarista i construï un Estat al servei dels obrers, són dos

exemples simbòlics de canvis transformadors, revolucionaris. És, també, la confrontació entre dos sectors, classes socials, amb interessos contraposats, els que fins aleshores han tingut el poder i els que els el volen arrabassar.

El terme "girar la truita" seria la forma col·loquial d'explicar que els sectors socials, fins aleshores subordinats, desplacen a la classe hegemònica i ocupen el seu lloc, això només és possible quan es té una bona organització i capacitat d'ofensiva ideològica, junt amb la resistència a la repressió i la intoxicació informativa. Sembla que ens ha tocat una època en la qual és obligat parlar d'ous i truites, de canvis de cicle polític a la fi.

Repassant la història dels segles XIX i XX recordo l'aportació del metge Joseph Ignace Guillotin (1738-1814) al desenvolupament de la Revolució Francesa i al millorament de les execucions, una realitat allunyada de la revolució dels somriures. Ernesto Che Guevara ha escrit que, quan una revolució és de debò, només s'acaba amb la victòria o l'eliminació dels revolucionaris, i ell tenia una certa experiència pràctica en aquest camp.

Nosaltres ens decantem més aviat pel somriure dels revolucionaris, una vegada la revolució ha triomfat. Mentrestant crec que no hem de fer poesia de realitats polítiques, altrament, correm el risc que se'ns glaci el somriure als llavis.